ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ANTONIO SAGGIO

της 14ης Ιουλίου 1998 *

1. Η Επιτροπή άσκησε, δυνάμει του άρθρου 181 της Συνθήκης ΕΚ, αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου ζητώντας του να υποχρεώσει την εταιρία αγγλικού δικαίου Industrial Refuse & Coal Energy Limited (στο εξής: Iraco) να της επιστρέψει τις προκαταβολές που της είχε παλαιότερα χορηγήσει για την πραγματοποίηση σχεδίου προβλεπομένου σε μια σύμβαση από την οποία η Επιτροπή υπαναχώρησε λόγω της μη εκτελέσεως αυτής από την εναγομένη.

Συγκεκριμένα, η ενάγουσα ζητεί να υποχρεωθεί η Iraco να της καταβάλει το ποσό των 242 234 ECU καθώς και τόκους υπερημερίας προς 8,15 % ετησίως, από τις 20 Οκτωβρίου 1993, καθώς επίσης και να καταδικαστεί αυτή στα δικαστικά έξοδα.

Πραγματικά περιστατικά

Η συναφθείσα μεταξύ των διαδίκων σύμβαση

2. Στις 9 Ιουλίου 1987 η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή, συνήψε με την Iraco σύμβαση σχετικά με την υλοποίηση σχεδίου επίδειξης με σκοπό τη μετατροπή ενός υφισταμένου σταθμού μεταφορτώσεως απορριμμάτων σε μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από την επεξεργασία ακατεργάστων αστικών απορριμμάτων (στο εξής: σύμβαση).

3. Το άρθρο 13 της συμβάσεως περιλαμβάνει ρήτρα διαιτησίας δυνάμει της οποίας οι διάδικοι ανέθεσαν στο Δικαστήριο την αρμοδιότητα εκδικάσεως οποιασδήποτε διαφοράς σχετικά με το κύρος, την ερμηνεία ή την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως. Η σύμβαση διέπεται, σύμφωνα με τη βούληση των συμβαλλομένων, από το αγγλικό δίκαιο [1].

4. Δυνάμει της συμβάσεως, η Iraco δεσμεύτηκε να έχει ολοκληρώσει τις εργασίες που ήσαν αναγκαίες για την εκτέλεση του σχεδίου μέχρι τον Αύγουστο του 1989, η δε Επιτροπή να της παράσχει χρηματοδοτική ενίσχυση ίση προς το 26,2 % του πραγματικού κόστους του σχεδίου, το οποίο δεν μπο-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — Βλ. άρθρο 14 της συμβάσεως.

ρούσε να υπερβεί ένα ανώτατο όριο 636 612 ECU. Εν πάση περιπτώσει, τα καταβαλλόμενα από την Επιτροπή ποσά θεωρούνταν επιστρεπτέα μέχρι το χρονικό σημείο της εγκρίσεως της τελικής εκθέσεως και της αναλυτικής καταστάσεως των δαπανών.

5. Σύμφωνα με το άρθρο 6 της συμβάσεως, η Iraco ανελάμβανε την πλήρη ευθύνη για οποιαδήποτε ζημία ήταν δυνατόν αυτή να υποστεί κατά την εκτέλεση της συμβάσεως. Το επόμενο άρθρο 7 προέβλεπε ότι οποιαδήποτε τροποποίηση της συμβάσεως έπρεπε να γίνεται εγγράφως.

6. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 9, έκαστος των συμβαλλομένων μπορούσε, σε περίπτωση που η εκτέλεση της συμβάσεως καθίστατο ασύμφορος, να υπαναχωρήσει αυτής, κατόπιν προειδοποιήσεως δύο μηνών. Σε μια τέτοια περίπτωση, αν τα μέχρι τότε καταβληθέντα από την Επιτροπή ποσά υπερέβαιναν τις δαπάνες που είχαν πράγματι διενεργηθεί από τον συμβαλλόμενο και ήσαν σύμφωνες προς τους όρους παροχής της χρηματοδοτικής ενισχύσεως της Επιτροπής, ο συμβαλλόμενος όφειλε να επιστρέψει στην Επιτροπή το καθ' υπέρβαση εισπραχθέν ποσό, προσαυξημένο με τόκους υπολογιζομένους από την ημερομηνία διακοπής των εργασιών.

Οι ενέργειες των συμβαλλομένων

7. Σε εκτέλεση της συμβάσεως, η Επιτροπή χορήγησε στην Iraco δύο προκαταβολές, ίσες, αντιστοίχως, προς 190 984 ECU και 11 005 ECU.

Με έγγραφο της 20ής Νοεμβρίου 1987, η εν λόγω εταιρία πληροφόρησε την Επιτροπή ότι η αρχικώς επιλεγείσα για την εκτέλεση του σχεδίου τοποθεσία επρόκειτο να εγκαταληφθεί και ότι η αναζήτηση άλλης τοποθεσίας θα καθυστερούσε για μερικούς μήνες την εκτέλεση των σχετικών εργασιών. Αφού εξέφρασε την απογοήτευσή της για την καθυστέρηση αυτή, η Επιτροπή δέχθηκε, με έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου 1988, τη μετάθεση από τον Αύγουστο του 1989 στον Σεπτέμβριο του 1990 της τελευταίας προθεσμίας για την αποπεράτωση του σχεδίου. Ωστόσο, η δοθείσα παράταση εξαρτήθηκε από την εκ μέρους της Iraco ανεύρεση κατάλληλης τοποθεσίας για την εκτέλεση των εργασιών και από την έκδοση από τις τοπικές αρχές των απαιτουμένων αδειών εντός, το πολύ, προθεσμίας έξι μηνών, υπολογιζομένης από της λήψεως του εγγράφου. Σε αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή θα έκανε χρήση του δικαιώματος μονομερούς υπαναχωρήσεως από τη σύμβαση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9 αυτής, και τούτο εφόσον δεν μπορούσε να ανεχθεί να εξακολουθήσουν να παραμένουν αχρησιμοποίητα τα προς τούτο χορηγηθέντα κεφάλαια.

8. Στις 30 Μαΐου 1989 δεδομένου ότι δεν είχε εισέτι βρεθεί τοποθεσία για την εκτέλεση του σχεδίου, η Επιτροπή γνωστοποίησε γραπτώς στην Iraco την πρόθεσή της να υπαναχωρήσει της συμβάσεως. Στη συνέχεια, η απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε με έγγραφο της 23ης Αυγούστου 1989, με το οποίο η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, ζήτησε από την Iraco να της προσκομίσει, πριν από τις 30 Σεπτεμβρίου 1989, χρηματοοικονομική έκθεση περιλαμβάνουσα λεπτομερή κατάσταση των δαπανών που είχαν διενεργηθεί, μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 1988, για την εκτέλεση της συμβάσεως και αναφέρουσα το ποσό των τόκων που είχαν εν τω μεταξύ παραχθεί από τα προκαταβληθέντα από την Επιτροπή ποσά.

9. Μόλις στις 15 Μαΐου 1990, ύστερα από νέα υπόμνηση της Επιτροπής, η Iraco της

απέστειλε έκθεση με την οποία δικαιολογούσε, αφενός, τη μη πραγματοποίηση του σχεδίου και, αφετέρου, τις δαπάνες που είχαν διενεργηθεί στο πλαίσιο της εκτελέσεως της συμβάσεως.

10. Η Επιτροπή ζήτησε από ανεξάρτητη εταιρία να προβεί σε τεχνικό και οικονομικό έλεγχο σχετικά με τις δαπάνες της Iraco. Στη συνέχεια, γνωστοποίησε στην Iraco τα αποτελέσματα του λογιστικού ελέγχου με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1993, όπου έκανε μνεία μιας προς αυτήν οφειλής 242 234 ECU, της οποίας και ζήτησε την επιστροφή εντός προθεσμίας δύο μηνών. Στις 12 Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή απέστειλε στην Iraco το σχετικό χρεωστικό σημείωμα.

11. Με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1993, η Iraco αρνήθηκε ότι υποχρεούνταν να επιστρέψει το ποσό της προκαταβολής και αξίωσε από την Επιτροπή την καταβολή ποσού 636 612 ECU για την εκτέλεση συμπληρωματικών εργασιών καθώς και για την κάλυψη τόσο της ζημίας που είχε υποστεί όσο και του διαφυγόντος κέρδους της λόγω της λύσεως της συμβάσεως. Εξάλλου, ζήτησε την καταβολή ενός εκατομμυρίου ECU ως αποζημίωση για τη ζημία που της είχαν προκαλέσει ορισμένες δυσφημιστικές γι' αυτήν ενέργειες υπαλλήλων της Επιτροπής κατά τη διάρκεια συναντήσεως των συμβαλλομένων.

Διαδικασία

12. Σύμφωνα με τη ρήτρα διαιτησίας, η Επιτροπή άσκησε αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου ζητώντας να υποχρεωθεί η Iraco να της καταβάλει το ποσό των 242 234 ECU, προσαυξημένο με τόκους υπερημερίας προς 8,15 % ετησίως, υπολογιζομένους από τις 20 Οκτωβρίου 1993.

13. Η εναγόμενη εταιρία κατέθεσε έγγραφο με τίτλο «υπόμνημα αντικρούσεως και ανταγωγή», με το οποίο αντέκρουσε το αίτημα επιστροφής των τότε καταβληθέντων ποσών, όπως είχε διατυπωθεί από την Επιτροπή, και ζήτησε όπως υποχρεωθεί η τελευταία να της καταβάλει το ποσό των 445 174 ECU, προς αποκατάσταση των ζημιών που είχε υποστεί λόγω των εκ μέρους της παραβάσεων της συμβάσεως καθώς και το ποσό του ενός εκατομμυρίου ECU ως αποζημίωση για την εμπορική ζημία που είχε υποστεί κατά την περίοδο 1987 έως 1996 [2].

Επί της ουσίας

14. Η ασκηθείσα από την Επιτροπή αγωγή περί επιστροφής του προκαταβληθέντος ποσού είναι βάσιμη και πρέπει να γίνει δεκτή. Αντιθέτως, η αγωγή σχετικά με τους τόκους πρέπει, όπως θα διευκρινίσω κατωτέρω, να γίνει μόνον εν μέρει δεκτή.

2 — Το αίτημα της Επιτροπής να κηρυχθεί το υπόμνημα αντικρούσεως απαράδεκτο και, ως εκ τούτου, να εκδοθεί ερήμην απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 94 του Κανονισμού Διαδικασίας απορρίφθηκε: βλ. διάταξη της 23ης Σεπτεμβρίου 1997, C-337/96, Επιτροπή κατά Iraco (που δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή).

15. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η προσαπτόμενη στην Iraco μη εκτέλεση της συμβάσεως συνίσταται στο ότι αυτή καθυστέρησε να βρει την κατάλληλη τοποθεσία για την υλοποίηση του σχεδίου, καθιστώντας, έτσι, οπωσδήποτε ασύμφορη για τις κοινοτικές αρχές τη συνέχιση της συμβατικής σχέσεως της οποίας η λύση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9 της συμβάσεως, είναι, επομένως, δικαιολογημένη, με συνέπεια να πρέπει να επιστραφούν τα προκαταβληθέντα ποσά, προσαυξημένα με τους προβλεπομένους στη σύμβαση τόκους, αφού αφαιρεθούν οι πράγματι διενεργηθείσες από την Iraco δαπάνες που είναι σύμφωνες με τους όρους της εκ μέρους της Επιτροπής παροχής της χρηματοδοτικής ενισχύσεως.

16. Αντιθέτως, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν εξεπλήρωσε τις συμβατικές της υποχρεώσεις, και τούτο από δύο απόψεις.

Πρώτον, η Επιτροπή αντιστρατεύτηκε στους σκοπούς της συμβάσεως καθιστώντας «τεχνικώς παράνομο» [3] το σχέδιο που επρόκειτο να υλοποιηθεί. Πιο συγκεκριμένα, προσάπτει στην Επιτροπή ότι άρχισε να έχει, το 1987, επαφές με τις αρμόδιες για θέματα πολιτικής του περιβάλλοντος βρετανικές αρχές και, γενικότερα, ότι ξεκίνησε μελέτες για την έκδοση οδηγίας που ήταν περισσότερο αυστηρή σε θέματα προστασίας του περιβάλλοντος αναφορικά με τα χαρακτηριστικά των εγκαταστάσεων καύσεως απορριμμάτων.

17. Η παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής έφτασε στο κατακόρυφο με την έκδοση της οδηγίας 89/369/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την πρόληψη της ατμοσφαιρικής ρύπανσης που προκαλείται από τις νέες εγκαταστάσεις καύσης αστικών απορριμμάτων [4]. Πράγματι, οι οριακές τιμές εκπομπής ρύπων που προβλέπονται από την εν λόγω κοινοτική ρύθμιση είναι κατώτερες αυτών που προβλέποντα στο σχέδιο και, από γενικότερη άποψη, η οδηγία επιβάλλει πρότυπα όσον αφορά την κατασκευή των εγκαταστάσεων καύσεως που δεν προσιδιάζουν στο αποτελούν το αντικείμενο της συμβάσεως σχέδιο.

18. Κατά συνέπεια, η Iraco αποφάσισε να πράξει παν το δυνατό, με κίνδυνο να καθυστερήσει την αποπεράτωση των εργασιών, προκειμένου να καταστήσει το σχέδιο συμβατό με τις διατάξεις της οδηγίας, που πρέπει να εξομοιωθούν προς γραπτή τροποποίηση της συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 7 της τελευταίας.

19. Δεύτερον, η Επιτροπή παρέβη συμβατικές υποχρεώσεις λόγω του ότι γνωστοποίησε σε τρίτον, συγκεκριμένα την KTI Energy Inc., τα μέτρα που είχε την πρόθεση να λάβει όσον αφορά τη συναφθείσα με την Iraco σύμβαση. Η εναγομένη αναφέρεται, ιδίως, στο έγγραφο της 12ης Ιουνίου 1989, το οποίο περιλαμβάνεται στη δικογραφία και με το οποίο η Επιτροπή, σε απάντηση αιτήσεως της KTI Energy, ανέφερε ότι θέμα συμμετοχής της τελευταίας στο σχέδιο δεν ετί-

3 — Βλ. σημείο 10 του υπομνήματος αντικρούσεως.

4 — ΕΕ L 163, σ. 32.

θετο, δεδομένου ότι η εν λόγω σύμβαση επρόκειτο να λυθεί.

20. Αντιθέτως, με το τρίτο και τελευταίο επιχείρημα της εναγομένης φαίνεται ότι γίνεται επίκληση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Επιτροπής, εφόσον επικρίνεται με αυτό η συμπεριφορά ενός υπαλλήλου του οργάνου αυτού ο οποίος είχε δυσφημίσει, κατά τη διάρκεια συναντήσεως, έναν υπεύθυνο της Iraco. Το γεγονός αυτό είχε ως συνέπεια να ματαιωθεί η συμμετοχή του ομίλου, ο οποίος αποτελούνταν και από άλλες, εκτός της Iraco, εταιρίες, στην πραγματοποίηση ενός άλλου σχεδίου, ασχέτου, κατά τα λοιπά, με τις διατάξεις της επίμαχης εν προκειμένω συμβάσεως.

21. Δεν βρίσκω πειστικό κανένα από τα επιχειρήματα της εναγομένης.

Όσον αφορά την έκδοση της οδηγίας 89/369 και τις σχετικές προπαρασκευαστικές εργασίες, πρέπει, κατ' αρχάς, να επισημανθεί η πλάνη προοπτικής της Iraco, εφόσον αυτή συγχέει την δραστηριότητα που αναπτύσσει η Επιτροπή ως συμβαλλόμενος ιδιωτικού δικαίου με αυτήν που ασκεί ως οργανισμός που καλείται να συμμετάσχει στη διαμόρφωση κοινοτικών διατάξεων. Πράγματι, έστω και αν υποτεθεί ότι με την εν λόγω οδηγία θεσπίστηκαν υποχρεωτικοί κανόνες δυνάμενοι να επιφέρουν ετερόνομη τροποποίηση του περιεχομένου της συμβάσεως, το στοιχείο αυτό δεν μπορεί, παρ' όλ' αυτά, να συνεπάγεται ευθύνη της Επιτροπής λόγω παραβάσεως των συμβατικών της υποχρεώσεων.

22. Εν πάση περιπτώσει, η οδηγία 89/369 ουδεμία έχει επίπτωση επί των συμβατικών υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, και τούτο για τους κατωτέρω εκτιθέμενους λόγους.

Α. Η οδηγία αυτή, η οποία εκδόθηκε στις 8 Ιουνίου 1989, έπρεπε να έχει τεθεί σε εφαρμογή από τα κράτη μέλη πριν από την 1η Δεκεμβρίου 1990. Το προβλεπόμενο από τη σύμβαση σχέδιο έπρεπε να έχει πραγματοποιηθεί, ενόψει επίσης της συμφωνηθείσας από τους συμβαλλομένους παρατάσεως, το αργότερο τον Σεπτέμβριο του 1990, η δε τοποθεσία των εγκαταστάσεων έπρεπε να έχει καθοριστεί, το αργότερο, τον Μάιο του 1989. Εξ αυτού έπεται ότι η καθυστέρηση της Iraco να βρει την κατάλληλη για την εκτέλεση του σχεδίου τοποθεσία, που αποτελεί την αιτία της λύσεως της συμβάσεως, είναι προγενέστερη της εκδόσεως της οδηγίας και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να θεωρηθεί ως συνέπεια αυτής.

Β. Τα προβλεπόμενα στο άρθρο 2 της οδηγίας μέτρα εφαρμόζονται αποκλειστικώς επί των «νέων εγκαταστάσεων καύσεως». Οι τελευταίες προσδιορίζονται, στο άρθρο 1, σημείο 5, της οδηγίας ως εγκαταστάσεις για τις οποίες η άδεια εκμεταλλεύσεως έχει χορηγηθεί ύστερα από την 1η Δεκεμβρίου 1990. Εξ αυτού έπεται ότι η αποτελούσα το αντικείμενο των συμβατικών διατάξεων εγκατάσταση, που έπρεπε να έχει αποπερατωθεί το αργότερο τον Σεπτέμβριο του 1990, ουδόλως υπέκειτο στο νέο καθεστώς.

Γ. Η οδηγία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως έγγραφη τροποποίηση της συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 7 της τελευταίας, και

τούτο για τον απλό λόγο ότι η οδηγία, ως κανονιστική πράξη, δεν απετέλεσε το αντικείμενο διαπραγματεύσεων μεταξύ των συμβαλλομένων.

23. Προκειμένου περί της δεύτερης αιτιάσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως τηρήσεως του απορρήτου, παρατηρώ, πρώτον, ότι, δυνάμει του άρθρου 11 της συμβάσεως, η τήρηση του απορρήτου ίσχυε μόνο για ορισμένες πληροφορίες, για την ακρίβεια αυτές που είχε παράσχει η Iraco στην Επιτροπή και αφορούσαν γεγονότα σημαντικά τόσο για την εκτέλεση της συμβάσεως όσο και για τα βιομηχανικής και εμπορικής φύσεως αποτελέσματα του σχεδίου.

Εν προκειμένω, η Iraco προσάπτει στην Επιτροπή ότι γνωστοποίησε στην εταιρία KTI Energy, με έγγραφο της 12ης Ιουνίου 1989, τα μέτρα που επρόκειτο να λάβει στο μέλλον. Στην πραγματικότητα, το έγγραφο αυτό αποτελεί απλώς απάντηση σε αίτηση συμμετοχής της KTI Energy στο σχέδιο ως συνδεομένου με την Iraco συμβαλλομένου. Πρόκειται περί αρνητικής απαντήσεως, που αιτιολογείται από τη λύση της συμβάσεως λόγω μη εντοπισμού της τοποθεσίας της εν λόγω εγκαταστάσεως. Από το κείμενο της γνωστοποιήσεως αυτής δεν συνάγεται καμιά παράβαση της υποχρεώσεως τηρήσεως του απορρήτου που επιβάλλεται από το άρθρο 11 της συμβάσεως, εφόσον η γνωστοποίηση αυτή δεν αφορά καμία από τις περιστάσεις που μνημονεύονται στη διάταξη αυτή. Τούτο ισχύει a fortiori εφόσον η KTI Energy και η Iraco συμμετείχαν σε κοινή επιχείρηση με σκοπό την πραγματοποίηση του σχεδίου και, επομένως, η Επιτροπή μπορούσε λογικώς να υποθέσει ότι η KTI Energy είχε δεόντως ενημερωθεί σχετικά με την τύχη της συμβάσεως.

24. Όσον αφορά την τρίτη αιτίαση, δηλαδή αυτήν που αντλείται από τις προβαλλόμενες ως δυσφημιστικές για την Iraco και έναν εκ των υπευθύνων της δηλώσεις ενός υπαλλήλου της Επιτροπής, διαπιστώνεται, χωρίς καν να χρειάζεται να υπογραμμιστεί ότι η αιτίαση αυτή ομοιάζει με απλό ισχυρισμό της εναγομένης, μη ερειδόμενο σε κάποιο αποδεικτικό στοιχείο και αμφισβητούμενο από την ενάγουσα, ότι το αίτημα αποζημιώσεως είναι απαράδεκτο, και τούτο εφόσον πρόκειται για αίτημα στηριζόμενο σε γεγονότα που δεν έχουν σχέση με την επίμαχη σύμβαση, και που απλώς κατ' έμμεσο τρόπο συνδέονται με την εκτέλεση της συμβάσεως αυτής. Πράγματι, οι τυχόν δυσφημιστικές για την εναγομένη δηλώσεις ενός υπαλλήλου της Επιτροπής θα μπορούσαν να αποτελέσουν την αιτία εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, όπως αυτή έχει εν προκειμένω καθοριστεί από τη ρήτρα διαιτησίας, δυνάμει της οποίας το Δικαστήριο μπορεί να εκδικάζει μόνο διαφορές σχετικές με το κύρος, την ερμηνεία ή την εκτέλεση της συμβάσεως [5].

25. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ανταγωγή της Iraco, στο μέτρο που με αυτή ζητείται από την Επιτροπή να αποκαταστήσει τις προκληθείσες απ' αυτήν ζημίες λόγω παραβάσεως των συμβατικών της υποχρεώσεων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη. Αντιθέτως, το αίτημα με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τις προκληθείσες υπ' αυτής ζημίες λόγω ενεργειών που είναι άσχετες με την εκτέλεση συμβατικών υποχρεώσεων και

5 — Η στηριζόμενη στη ρήτρα διαιτησίας αρμοδιότητα του Δικαστηρίου πρέπει να ερμηνευτεί στενώς, βάσει των κοινοτικών και μόνο διατάξεων, χωρίς να μπορεί να παίξει κάποιο ρόλο το διέπον τη σύμβαση εθνικό δίκαιο: βλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986, 426/85, Επιτροπή κατά Zoubek (Συλλογή 1986, σ. 4057, σκέψεις 10 και 11).

ούτε, εξάλλου, έχουν άμεση σχέση μ' αυτές, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, καθόσον δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου [6].

26. Εφόσον αποδείχθηκε ότι η Iraco παρέβη αδικαιολογήτως τις συμβατικές της υποχρεώσεις και, κυρίως, την προφανούς σημασίας υποχρέωση να βρει την κατάλληλη για την εκτέλεση του σχεδίου τοποθεσία, η λύση της συμβάσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου της 9 φαίνεται να είναι δικαιολογημένη.

Το ίδιο το άρθρο 9 επιβάλλει, σε παρόμοια περίπτωση, τον έλεγχο των καταβληθέντων από την Επιτροπή ποσών και των πράγματι διενεργηθεισών από τον συμβαλλόμενο δαπανών για την πραγματοποίηση του σχεδίου, πράγμα που σημαίνει ότι ο συμβαλλόμενος οφείλει να επιστρέψει στην Επιτροπή εντόκως το τυχόν καθ' υπέρβαση εισπραχθέν ποσό.

27. Η εκτίμηση του επιστρεπτέου ποσού, όπως προκύπτει από τον έλεγχο που διενήργησε, κατόπιν σχετικού αιτήματος της Επιτροπής ανεξάρτητη λογιστική εταιρία, δεν αμφισβητείται στην πραγματικότητα από την εναγομένη, η οποία περιορίζεται στο να επικαλείται τις καταλογιστέες στην Επιτροπή «τραγικές» περιστάσεις [7], που είχαν ως συνέπεια να απολέσει η Iraco την καλή φήμη της, τα κέρδη της και τις εμπορικές δραστηριότητές της.

Οι δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε η Iraco εκτιμήθηκαν στις 32 151 λίρες στερλίνες (UK£). Δυνάμει των διατάξεων της συμβάσεως (άρθρο 3), η Επιτροπή όφειλε να χρηματοδοτήσει το 26,2 % του πραγματικού κόστους, δηλαδή να καταβάλει ποσό 10 551 ECU. Η Επιτροπή κατέβαλε προκαταβολές ύψους 201 989 ECU. Επομένως, το επιστρεπτέο ποσό, όσον αφορά το κύριο κεφάλαιο, αντιστοιχεί στη διαφορά, δηλαδή το ποσό των 191 438 ECU, προσαυξημένο με τόκους υπολογιζομένους σύμφωνα με τη σύμβαση.

Το άρθρο 9 της συμβάσεως προβλέπει ότι οι τόκοι αρχίζουν να τρέχουν από την ημερομηνία αποπερατώσεως ή διακοπής των εργασιών. Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν αποσαφήνισαν ποια ήταν στην πραγματικότητα η ημερομηνία διακοπής των εργασιών, φαίνεται λογικό, ελλείψει παρόμοιας αποσαφηνίσεως, να ληφθεί ως τέτοιο σημείο η ημερομηνία λύσεως της συμβάσεως, δηλαδή η 23η Οκτωβρίου 1989. Κατά συνέπεια, στο ποσό των 191 438 ECU πρέπει να προστεθούν τόκοι προς 8,15 %, υπολογιζόμενοι από τις 23 Οκτωβρίου 1989 και μέχρι τις 23 Νοεμβρίου 1990, ημερομηνία κατά την οποία η ίδια η Επιτροπή περιορίζει την περίοδο κατά την οποία τρέχουν τόκοι.

Εξ αυτού έπεται ότι η Iraco υποχρεούται να επιστρέψει στην Επιτροπή το ποσό των

6 — Ο ισχυρισμός που «δεν μπορεί να βρεί έρεισμα στις συμβατικές σχέσεις των διαδίκων» δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ρήτρας διαιτησίας και το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να τον εξετάσει: βλ. απόφαση της 5ης Μαρτίου 1991, C-330/88, Grifoni κατά ΕΚΑΕ (Συλλογή 1991, σ. I-1045, σκέψη 20). Μια ανταγωγή κρίνεται απαράδεκτη όταν δεν πηγάζει από την περιλαμβάνουσα τη ρήτρα διαιτησίας σύμβαση ούτε άλλωστε έχει άμεση σχέση με τις υποχρεώσεις που απορρέουν εξ αυτής: βλ. απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-114/94, IDE κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-803, σκέψη 82).

7 — Βλ. σημείο 29 του υπομνήματος αντικρούσεως.

208 340 ECU, συνυπολογιζομένων των παραχθέντων μέχρι τις 23 Νοεμβρίου 1990 τόκων.

Το οφειλόμενο ποσό ζητήθηκε τελικώς από την Επιτροπή με χρεωστικό σημείωμα με ημερομηνία 12 Οκτωβρίου 1993 το οποίο παρελήφθη από την Iraco, το αργότερο, στις 20 Οκτωβρίου 1993, όπως προκύπτει από το έγγραφο που η τελευταία απέστειλε στην Επιτροπή την ίδια ημερομηνία. Δεδομένου ότι δεν έγινε καμιά καταβολή, από το χρονικό αυτό σημείο τρέχουν τόκοι επί του προμνημονευθέντος ποσού, με το προβλεπόμενο στη σύμβαση επιτόκιο.

Αφήνοντας κατά μέρος τη μόνη ένσταση σχετικά με τον αναλυτικό υπολογισμό των τόκων, φαίνεται ότι ο γνωστοποιηθείς στην Iraco, με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1993, υπολογισμός είναι λογικώς άψογος, πράγμα που σημαίνει ότι το υποβληθέν από την Επιτροπή αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει τα ζητούμενα ποσά πρέπει να γίνει δεκτό εντός των ανωτέρω διασαφηνισθέντων ορίων.

28. Δεδομένου ότι η Iraco ηττήθηκε και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, πρέπει η εναγομένη να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

29. Υπό το φως των ανωτέρω θεωρήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να υποχρεώσει την εταιρία Industrial Refuse & Coal Energy Ltd να καταβάλει στην Επιτροπή το ποσό των 208 340 ECU, προσαυξημένο με τόκους προς 8,15 % ετησίως, υπολογιζομένους από τις 20 Οκτωβρίου 1993·

— να απορρίψει την ανταγωγή της εταιρίας Industrial Refuse & Coal Energy Ltd, με την οποία ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να της αποκαταστήσει τις ζημίες που υπέστη από την έκδοση της οδηγίας και από την παράβαση της προβλεπομένης από τη σύμβαση υποχρεώσεως τηρήσεως του απορρήτου·

— να κηρύξει απαράδεκτη την ανταγωγή της εταιρίας Industrial Refuse & Coal Energy Ltd με την οποία ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να της αποκαταστήσει τις ζημίες που υπέστη λόγω των δυσφημιστικών δηλώσεων υπαλλήλου της Επιτροπής·

— να καταδικάσει την εταιρία Industrial Refuse & Coal Energy Ltd στα δικαστικά έξοδα.